

Öminə YUSIFQIZI,
Respublikanın əməkdar jurnalisti

«...Ata, buralar çox gözəldir, cənnət kimi yer-dayik, düşməni məhv edə-edə gedirik. Məndən narahat ol-mayın. Üç gün keçməz sənə Ağdam torpağında zəng edəcəm...». Eltunun so-nun-cu danışığında atasının qulağında qalan və axır nəfə-sinə-nəcn unutmayaacağı son sözlər. Ata bir də böyük sər-kərdə Atıllanın o məşhur ifadəsini unutmayaq: «Müharibənin bir fərqi var. Orda son mənzilə atalar oğulların deyil, oğullar ataların çiyindədir». Eltun kimi neçə-neçə çiçəyi burnunda fidanlarımız ataları-nın, anaları-nın çiyinlərində getdi son mənzilə. Azər-baycan xalqı İpın incəkdüyü yerdən qopmasını qəbul etməyib, ipə incəldiyi yerdən düyün vuran xalqdır. O düyünü vuran oğulları-isə Azər-baycan anaları doğub böyütdü. Heç birinin yeri dolmadı, heç biri əvəzlən-mədi, amma bir öldükə min doğulduq. Tarixin adımız keçdiyi hər sahifəsinə bunu yazdıq biz. Çörəyini yediyimiz kimi, qurşunun da yedik. Təki Yəşasını, dedik. Müharibə varsa, şəhid də var, qazi də, ilkin də var, göz yaşı da. Amma burada bir qəhrəman var. Analar... Bu torpağı qorumaq üçün övlad böyütdən, tərbiyə edən analar. Azərbaycanın üç mine yaxın oğlu torpağımızın azadlığı uğrunda şəhədlik zirvəsinə ucaldı, minlərlə igid qazi adını qazandı. Hər biri qəhrəmanlıq dastanı. Belə

Ölümün bir addımlığında ölümü yenən igid!

dastan oğullarımızdan biri Məmmədov Eltun Ramil oğludur.

Eltun 2000-ci il aprelin 14-də Yevləxdə anadan olmuşdu. Atası Ramil 1993-cü ildə 16 yaşında Ağdamdan qaçqın düşüb. Uzun illər ailəsi ilə bərabər saysan bilməz çilərlər çəkərək o rayonda, bu şəhərcikdə, çadırda, yol kənarında, su qırağında məskunlaşıb, yurdunun azad olmasını gözləyiblər. Evlilik yaşına çatanda yevləxi Ramiya xanım ilə ailə qurub. 2010-cu il Əzərbaycan Prezidenti İlham Əliyevin açılışında iştirak etdiyi qaçqınlar üçün tikilmiş binadan Ramilə də mənzil düşüb. Ramilin qardaşı Məmmədov Rafiq Aslan oğlu 1993-cü ildə Ağdam uğrunda gedən döyüşlərdə igidliklə savaşa-raq şəhid olmuşdur. Ramil bu evdə həyat yoldaşı Ramiyə ilə 4 övlad böyüdüblər. Eltunun böyük bacısı Fidan ailəlidir, balaca bacısı Ramiləri Şamama nənesi saxlayıb. Evin sonbəşiyi Rafiq isə şəhid əmisinin adını daşıyır. Əmisinin torpaqda yatdığı qədar yaşasın.

Eltun 9-cu sınıfda oxuyanda iki dəfə sənəd-lərini Cəmşid Naxçı-vanski adına Ali Hərbi Liseyə verib. Hər bəşəsinə böyük məhəbbət olsa da imta-handan keçə bilməyib. 2018-ci ildə əsgərliyə gədi. Ürəyindəki hər bəşəsinə reallaşdırmağa fürsət yaransa da, anası razı olmayıb. 2019-cu ildə əsgər-lik-dən qayıdıb. Lakin hərbiçilərdən arzusundan əl çəkməyib. 2020-ci ildə öz istəyi ilə müddət-dən artıq haqiqi hərbi xidmət qulluqçusu olmaq üçün mürciat edib və səvdiyi hər bəşəsinə dönüb. Çox keçmədən tariximizdəki və tələyimizdəki 27 sentyabr günü yetişdi. Eltun ilk vaxtlar tibb xidmətçisi kimi fəaliyyət göstərərək, yaralı-ların döyüş bölgəsindən çıxarılıb ilkin

Məmmədov Eltun

tibbi yardım göstərilməsi üçün ən qaynar nöqtələrə girib. Həm də aktiv döyüşlərə atılıb, qəhrəmanlıqla döyüşüb.

Oktyabrın 8-də evlərinə zəng edərək, anası ilə danışmaq istəyib. Amma anası danışa bilməyib, atası danışdı oğluy ilə. Ailesinə ümid, inam, qələbə müjdəsi verib. Ertəsi gün - oktyabrın 9-da Suqovuşanın azad olunması uğrunda gedən qarlı döyüşlərdə qəhrəman-casına şəhid olub. Eltunun özündən sonra geridə millətinin övladlarına hədiyyə etdiyi vətən qalıb.

Bu yazımda Eltunun yaxın dostu şəhid Səmə-dov Sadiq İbrahim oğlunun adını çəkməsəm olmaz. Atalarımız yaxşı deyib: Dost min isə əzdir, düşmən bir isə coxdur. Eltunla Sadiq bir məhəllədə böyüyüb-lər. I sınıfa də bir yerdə gediblər, heç zaman ayrılmayıblar. Mihribədə də bir yerdə vuruşub-lər. Sadiq onun yaralandığını görüb, irəliləyib, döyüş meydanından çıxarılıb, amma özü də düşmən

gülləsinə tuş gəlib. Eltun tibbi kömək göstərilərə qışqırır ki, Sadiqi xilas edin, Sadiqi, o da yaralıdır. Ancaq nə Sadiqi, nə Eltunu xilas etmək mümkün olmayıb...

Yenə şəhidin evindəyəm. Nənəsi Simuzər xanım ilə söhbət edirəm. Gözlərindəki bitməyən kədərini ağırlığı başımı aşağı dikməyə məcbur etdi mani. Simuzər nənənin ciyəri yansa da:- Bala dərdinə

dər mənim evimə gəldi, söhbət etdik. Məndən soruşdu ki, ana, nəyə ehtiyacın var, sənə nə yardım edirəm? Mən də dedim ki, mən şəhid qanı axmış torpağımızı istəyirəm sizdən. Mənim bu istəyimi ulu öndərin oğlu İlham Əliyev həyata keçirdi. Balalarımızın axan qanı ilə. Nəvəm şəhid oldu, ən yüksək məqama ucaldı. Amma torpağımız da azad oldu. Biz artıq doğma yurdu-muza qayıdaçağıq».

Simuzər nəne də İpın incələn yerinə bir düyün vurdu, heç pozul-mayacaq möhür kimi...

Yenə məmmədovlar ailəsindəyəm. Varaq-lasan ürəyini Ramilə ananın hər sahifəsində nə qədər yaralan var. Göz yaşları yuyur üzünü hər səhər. Ailə dövletdən hər cür qayğı ilə əhatə olunduqlarını deyib, səbirsizliklə Ağdama qayıdaçları günü gözləyir.

Vətən yolu bildiyin Ağdama gedən yollarına artıq yolçu olacaqsan Ramilə ana. Daha yuvası dağılımı göyərcinlər kimi pə-rən-pərən düşməyə-cəksən yurdundan. Vətən əlçatandır, ünyetəndir artıq. Bu ifadəsolunmaz xoş-bəxtlik sənə oğlunun hədiyyəsidir. Yaman günümü-zün ömrü uzun olsa da, sonu da oldu, balan sənə vətən bağışladı. Daha heç kim sənə Qarabağlı qız, qarabağlı qız demiyəcək. Amma həsrət yağışı çiyir açacaq sənə oğlunun məzarına aparın yollara. Məmmədov Eltun Ramil oğlu ölümündən sonra Azərbaycan Respublika-sının Prezidenti, Silahlı Qüvvələrin Ali Baş Komandanı İlham Əliyevin sərəncamı ilə «Vətən uğrunda», «Suqovuşanın azad olunmasına görə» və «Cəsür döyüşçü» medalları ilə təltif olmuşdur. Eltunun uğrunda canından keçdiyi Qarabağ Azərbaycandır!

dözmək olur. Vətən dərdinə dözmək olmur. - deyir və əlavə edir: «Ulu öndər Heydər Əliyev 1998-ci ildə Yevləxin EKO qəsəbəsinə gəlmişdi. Qaç-qınlar üçün qəsəbənin açılışı idi. Bizə də ev verdilər. Hele Eltun dünyaya gəlməmişdi. Ulu ön-